

Antagelsen af Dagsordenen. Jeg kan paa ingen Maade veri være enig med ham. Jeg kan ikke erkjende, at det foreliggende Lovforslag er en Demonstration; jeg kan i det Mindste forsikre, at denne Sag i de mange Aar, den har staaet paa, har ligget blandt Andre ogsaa mig paa Sinde, og det saaledes, at jeg intet høiere Dulle har, end at den maatte werde ophøiet til Lov. Det er min inderlige Overbeviisning, at det ikke blot vil være en Retfærdighedshandling mod den paagældende Deel af vore Medborgere, men en Velgjerning imod Fædrelandet i det Hele, baade i politisk og materiel Henseende, og det er min Overbeviisning, at Lovforslaget, som det foreligger, fuldstændig egner sig til at ophøies til Lov. Men derhos vil dog allerminst den sidste ærede Taler kunne mistkjende den store Betydning — Lovforslagets Skjebne, hvis det bliver vedtaget, blive saa i sin Tid, hvilken den vil — det har for Sagens Gjennemførelse, om der foreligger eller ikke foreligger en bestemt Majoritetsudtalelse af Danmarks Folkerepresentation. Jeg seer meget vel, at det forholder sig, som den ærede sidste Taler bemærkede, at kommer Loven til Afstemning, vil s. Ex. han selv, der med saa megen Velvillie har udtalt sig for denne Reform, see sig nødsaget til at stemme imod den, og at derved tilshyneladende vil fremkomme et Resultat, som om Stemningen var mindre for en Reform, end den virkelig er; men dette gjælder om de allerfleste Reformforetagender, og det egentlig heller ikke, uden forsaavidt Folket ikke seer noie til, hvad der passerer. I en Sag som denne vil man vel vide at mærke sig Bevæggrundene til den Modstand, Lovforslaget maatte møde. Den ærede Taler har meent, at vi saameget hellere maatte gaare over til den foreliggende Dagsorden, som det Lovforslag, vi have modtaget fra det andet Thing, ikke har været forhandlet her i Thinget. Jeg maa tilstaae, denne Paastand er ikke blot parlamentarisk urigtig, og — saa forekommer det mig — tillige uforsvarlig, men det er aabenbart, at, forsaavidt den ærede Taler maatte finde, at Sagen ikke var bleven tiltrækkelig behandlet og bearbejdet, da burde hans egen Virksomhed ved denne Leilighed have været en ganske anden end den, han hidtil har

udviklet, og at han da ialtfald selv maa tilskrive sig den Skade, han led ved, at ikke Lovforslaget har været forhandlet her i Thinget paa en efter hans Mening tilstrækkelig Maade; i Realiteten troer jeg dog vistnok ikke, Noget vil nægte, at saare saa Sager have været forhandlede — jeg kan gjerne sige imellem os Alle — i den Grad som denne. For mit Vedkommende vil jeg gjøre mit Alleryderste for med min Stemme at bidrage til, at det ved den endelige Votering kommer til at foreligge Folket, hvad Landsthinget dømmet om den paagældende Lov. Jeg vil derfor stemme imod den foreslaede Dagsorden.

Talng: Den Stilling, jeg indtager til nærværende Sag, er almindelig bekjendt og vil ogsaa være bekjendt for de fleste af mine ærede Colleger i denne Sal; det vil være bekjendt, at de Forhold, hvorunder jeg har levet, have gjort, at jeg ikke har kunnet ansee Fæstevæsenet for noget Fordærveligt, at jeg ikke anseer det for en ringere Besiddelse af Jordeiendom end saamange andre Besiddelser, der have sine Fordele og sine Mangler. Jeg har altid meent, at der burde være Frihed i denne som i andre Sager, at den Mand, der har en Jordeiendom, maatte kunne handle med den, som han vilde, og have Ret til at afhænde den, som han vil, og jeg har troet, at det var godt, at der var flere Slags Besiddelser af Jordeiendomme efter de forskjellige Concurrenters Lyst og Gvne. Naar jeg ikke destomindre fremtræder her som Medstiller af en motiveret Dagsorden, ligesom jeg iffor gav min Stemme til en saadan baade i Udvalget og senere her i Salen, er det i Erkjendelsen af det Dnde, som det foreliggende Spørgsmaal, saalænge det var svævende, har gjort i saa mange Retninger og navnlig i saa mange af vor Landbostands vigtige Forhold. Det har saaledes adskillt Landbostanden i to Partier, der paa mange Steder i Landet staae skændtlig mod hverandre og kalde sig Gudssejers og Bondepartiet eller større og mindre Landeieendomsbesiddere. Det er, for engang at komme ud over dette Dnde, at jeg ønsker en Afgjørelse; og dette kan jeg ikke ønske paa anden Maade, end at den maa komme ovenfra, fra Regjeringsgen, da denne alene er mægtig til at overflue